Προηγούμενη έκδοση

ΕΝΟΤΗΤΑ 58

Η Ελλάδα στη μεταψυχροπολεμική εποχή (1989-2001)

Οι εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις

Περίοδος πολιτικής αστάθειας, 1989-1990 Οι εκλογές του Ιουνίου 1989 δεν έδωσαν αυτοδυναμία σε κανένα κόμμα. Δημιουργήθηκε κυβέρνηση συνεργασίας της Νέας Δημοκρατίας και του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου, ενός σχηματισμού στον οποίο συμμετείχαν το ΚΚΕ και άλλα κόμματα της Αριστεράς.

1. Κωνσταντίνος Μητσοτάκης.

Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας, 1990-1993 Μετά από δύο νέες εκλογικές αναμετρήσεις (Νοέμβριος 1989 και Απρίλιος 1990) σχηματίστηκε κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας με πρωθυπουργό τον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη. Η νέα κυβέρνηση επιδίωξε την ιδιωτικοποίηση δημόσιων επιχειρήσεων, που κρίθηκε ότι δεν ήταν βιώσιμες. Επίσης, εξαιρετικά σημαντική εξέλιξη υπήρξε η υπογραφή –και από την Ελλάδα– της συνθήκης του Μάαστριχτ (βλέπε ενότητα 59). Λίγο αργότερα, ωστόσο, σοβαρές διαφωνίες στο εσωτερικό της κυβέρνησης Μητσοτάκη οδήγησαν στην παραίτησή της (Σεπτέμβριος 1993).

Κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ, 1993-2000 Οι εκλογές του Οκτωβρίου 1993 έφεραν ξανά στην κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ. Τον Ιανουάριο του 1996, όμως, ο Α. Παπανδρέου, που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας, παραιτήθηκε. Νέος πρωθυπουργός αναδείχθηκε ο Κώστας Σημίτης, που ανέλαβε και την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μετά τον θάνατο του ιδρυτή του (Ιούνιος 1996) και παράμεινε πρωθυπουργός μέχρι το τέλος της περιόδου που εξετάζουμε. Την ίδια εποχή, με αφορμή τη διεκδίκηση της βραχονησίδας Ίμια, στα Δωδεκάνησα, έξεσπασε κρίση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις που αποκλιμακώθηκε με αμοιβαίες υποχωρήσεις (1996).

2. Ο Κώστας Σημίτης (αριστερά) με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο και μέλη της πρώτης κυβέρνησής του.

Στα χρόνια αυτά, δόθηκε ιδιαίτερο βάρος στην κατασκευή μεγάλων δημόσιων έργων που, σε σημαντικό βαθμό, χρηματοδοτήθηκαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση (οδικός άξονας Πάτρας-Αθήνας-Θεσσαλονίκης-συνόρων με πρώην Γ.Δ.Μ., Εγνατία οδός, αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος», γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου, μετρό της Αθήνας). Επίσης, σημαντικό γεγονός υπήρξε η ανάληψη από την Ελλάδα, το 1997, των Ολυμπιακών Αγώνων, που έγιναν με επιτυχία το 2004.

Πάντως κύριος στόχος των κυβερνήσεων Σημίτη υπήρξε η επιπλήρωση των κριτηρίων οικονομικής σύγκλισης που έθετε η Ευρωπαϊκή Ένωση (χαμηλός πληθωρισμός, χαμηλό δημόσιο έλλειμμα, χαμηλό δημόσιο χρέος, σταθερό νόμισμα κ.ά.), προκειμένου η Ελλάδα να ενταχθεί πλήρως στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ) και να υιοθετήσει το ευρωπαϊκό νόμισμα, το ευρώ. Πράγματι, την 1η Ιανουαρίου 2001 η Ελλάδα εντάχθηκε στην ΟΝΕ και από την 1η Ιανουαρίου 2002 άρχισε η χρησιμοποίηση του ευρώ, το οποίο αντικατέστησε τη δραχμή.

Οι αλλαγές στα Βαλκάνια και η νέα διεθνής θέση της Ελλάδας

Η Ελλάδα χώρα υποδοχής μεταναστών και παλιννοστούντων Η πτώση των λαϊκών δημοκρατιών και οι συνακόλουθες αλλαγές στα Βαλκάνια είχαν ως άμεσο αποτέλεσμα την άφιξη στην Ελλάδα μεγάλου αριθμού οικονομικών μεταναστών και παλιννοστούντων ελληνικής καταγωγής, από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και μετά.

Τα πρώτα χρόνια εργάζονταν με εξευτελιστικές αμοιβές σε εποχιακές, συνήθως, εργασίες. Με το πέρασμα των χρόνων, όμως, πολλοί μετανάστες ενσωματώθηκαν στην ελληνική κοινωνία, απέκτησαν μόνιμη εργασία και αξιοπρεπείς

Τρέχουσα έκδοση

ΕΝΟΤΗΤΑ 58

Η Ελλάδα στη μεταψυχροπολεμική εποχή (1989-2001)

Οι εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις

Περίοδος πολιτικής αστάθειας, 1989-1990 Οι εκλογές του Ιουνίου 1989 δεν έδωσαν αυτοδυναμία σε κανένα κόμμα. Δημιουργήθηκε κυβέρνηση συνεργασίας της Νέας Δημοκρατίας και του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου, ενός σχηματισμού στον οποίο συμμετείχαν το ΚΚΕ και άλλα κόμματα της Αριστεράς.

1. Κωνσταντίνος Μητσοτάκης.

Κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας, 1990-1993 Μετά από δύο νέες εκλογικές αναμετρήσεις (Νοέμβριος 1989 και Απρίλιος 1990) σχηματίστηκε κυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας με πρωθυπουργό τον Κωνσταντίνο Μητσοτάκη. Η νέα κυβέρνηση επιδίωξε την ιδιωτικοποίηση δημόσιων επιχειρήσεων, που κρίθηκε ότι δεν ήταν βιώσιμες. Επίσης, εξαιρετικά σημαντική εξέλιξη υπήρξε η υπογραφή –και από την Ελλάδα– της συνθήκης του Μάαστριχτ (βλέπε ενότητα 59). Λίγο αργότερα, ωστόσο, σοβαρές διαφωνίες στο εσωτερικό της κυβέρνησης Μητσοτάκη οδήγησαν στην παραίτησή της (Σεπτέμβριος 1993).

Κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ, 1993-2000 Οι εκλογές του Οκτωβρίου 1993 έφεραν ξανά στην κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ. Τον Ιανουάριο του 1996, όμως, ο Α. Παπανδρέου, που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας, παραιτήθηκε. Νέος πρωθυπουργός αναδείχθηκε ο Κώστας Σημίτης, που ανέλαβε και την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μετά τον θάνατο του ιδρυτή του (Ιούνιος 1996) και παράμεινε πρωθυπουργός μέχρι το τέλος της περιόδου που εξετάζουμε. Την ίδια εποχή, με αφορμή τη διεκδίκηση της βραχονησίδας Ίμια, στα Δωδεκάνησα, έξεσπασε κρίση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις που αποκλιμακώθηκε με αμοιβαίες υποχωρήσεις (1996).

2. Ο Κώστας Σημίτης (αριστερά) με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο και μέλη της πρώτης κυβέρνησής του.

Στα χρόνια αυτά, δόθηκε ιδιαίτερο βάρος στην κατασκευή μεγάλων δημόσιων έργων που, σε σημαντικό βαθμό, χρηματοδοτήθηκαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση (οδικός άξονας Πάτρας-Αθήνας-Θεσσαλονίκης-συνόρων με τη Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας, Εγνατία οδός, αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος», γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου, μετρό της Αθήνας). Επίσης, σημαντικό γεγονός υπήρξε η ανάληψη από την Ελλάδα, το 1997, των Ολυμπιακών Αγώνων, που έγιναν με επιτυχία το 2004.

Πάντως κύριος στόχος των κυβερνήσεων Σημίτη υπήρξε η επιπλήρωση των κριτηρίων οικονομικής σύγκλισης που έθετε η Ευρωπαϊκή Ένωση (χαμηλός πληθωρισμός, χαμηλό δημόσιο έλλειμμα, χαμηλό δημόσιο χρέος, σταθερό νόμισμα κ.ά.), προκειμένου η Ελλάδα να ενταχθεί πλήρως στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ) και να υιοθετήσει το ευρωπαϊκό νόμισμα, το ευρώ. Πράγματι, την 1η Ιανουαρίου 2001 η Ελλάδα εντάχθηκε στην ΟΝΕ και από την 1η Ιανουαρίου 2002 άρχισε η χρησιμοποίηση του ευρώ, το οποίο αντικατέστησε τη δραχμή.

Οι αλλαγές στα Βαλκάνια και η νέα διεθνής θέση της Ελλάδας

Η Ελλάδα χώρα υποδοχής μεταναστών και παλιννοστούντων Η πτώση των λαϊκών δημοκρατιών και οι συνακόλουθες αλλαγές στα Βαλκάνια είχαν ως άμεσο αποτέλεσμα την άφιξη στην Ελλάδα μεγάλου αριθμού οικονομικών μεταναστών και παλιννοστούντων ελληνικής καταγωγής, από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και μετά.

Τα πρώτα χρόνια εργάζονταν με εξευτελιστικές αμοιβές σε εποχιακές, συνήθως, εργασίες. Με το πέρασμα των χρόνων, όμως, πολλοί μετανάστες ενσωματώθηκαν στην ελληνική κοινωνία, απέκτησαν μόνιμη εργασία και αξιοπρεπείς

Προηγούμενη έκδοση

1. Η Ελλάδα και η διένεξη με την ΠΓΔΜ την περίοδο 1991-1995

Η διένεξη περί το «Σκοπιανό» –όπως εξορισταστικά μετονομάζθηκε το παραδοσιακό «Μακεδονικό»– κυριάρχησε στις διεθνείς σχέσεις και, σε σημαντικό βαθμό και στην εσωτερική πολιτική της χώρας, κατά την κρίσιμη πενταετία 1991-1995. Επικριτές της μονομέρειας αυτής, ομιλούν, όχι άδικα, για «σκοπιανοποίηση» της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Γιατί η εμμονή σε μαξιμαλιστικές θέσεις και η επιλογή μεθόδων εξαναγκασμού ενός αδύναμου γείτονα, με την επιβολή εμπάργκο, εξάντλησαν τα αποθέματα καλής διάθεσης που έχαιρε η Ελλάδα μέσα στις συμμαχίες της και έστρεψαν εναντίον της τη διεθνή κοινή γνώμη τις ποικιλόμορφες μη κυβερνητικές οργανώσεις και, τελικά τις κυβερνήσεις των εταίρων και συμμάχων. Έτσι, καθώς μάνιανταν η μία μετά την άλλη οι κρίσεις στα Βαλκάνια, η Ελλάδα αντί να διαδραματίζει τον ρόλο του σταθεροποιητικού παράγοντα στην περιοχή κινδύνευε να καταστεί μέρος του προβλήματος.

Εκ: Κωφός, «Ελλάδα και Βαλκάνια», Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΣΤ', σ. 418.

αμοιβές. Αποτελούν το 8-10% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού της Ελλάδας, ενώ η αύξηση του πληθυσμού της Ελλάδας, την περίοδο 2000-2001, οφειλόταν αποκλειστικά σε αυτούς.

Το ελληνικό κράτος επιχείρησε κατά καιρούς την καταγραφή και τη νομιμοποίηση των μεταναστών, υπό όρους. Παράλληλα, οι ελληνικές εργατικές οργανώσεις απαίτησαν τη νομιμοποίησή τους, τη σταθεροποίηση του αριθμού τους και την εξίσωση των δικαιωμάτων τους με εκείνα των Ελλήνων εργαζομένων.

Η θέση της Ελλάδας στα Βαλκάνια στο τέλη του 20ού αιώνα Οι αλλαγές στα Βαλκάνια (1989-1991) ανέτρεψαν ισορροπίες επωφελείς για την Ελλάδα.

3. Συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη το 1992 για το ζήτημα της ονομασίας της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Ειδικότερα, από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας προέκυψε ένα κράτος που υιοθέτησε την ονομασία «Δημοκρατία της Μακεδονίας» (Σεπτέμβριος 1991), διατύπωνε στο σύνταγμά του διεκδικήσεις κατά της Ελλάδας και χρησιμοποιούσε ως έμβλημα το «αστέρι ή ήλιο της Βεργίνας» (16άκτινο αστέρι ή ήλιος, έμβλημα των Μακεδόνων βασιλέων κατά την αρχαιότητα, κοσμεί τη χρυσή βασιλική λάρνακα που βρέθηκε στους τάφους της Βεργίνας).

Η Ελλάδα απαίτησε, προκειμένου να αναγνωρίσει επίσημα αυτό το κράτος, να δεσμευτεί το τελευταίο ότι δεν έχει διεκδικήσεις έναντι γειτονικών κρατών, δεν θα ασκεί εχθρική προπαγάνδα και δεν θα χρησιμοποιεί το όνομα «Μακεδονία». Η πολιτική αυτή διαμορφώθηκε σε σειρά συσκέψεων των πολιτικών αρχηγών. Παράλληλα, έγιναν μεγάλα συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα (1992).

Η Ελλάδα απευθύνθηκε και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία αποφάσισε (Σύνοδος Κορυφής της Λισαβόνας, Ιούνιος 1992) να μην αναγνωριστεί το κράτος αυτό με το όνομα «Μακεδονία». Λίγο καιρό αργότερα, ο ΟΗΕ δέχτηκε ως μέλος του τη νέα χώρα με το προσωρινό όνομα «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» (ΠΓΔΜ), αλλά δεν της επέτρεψε να χρησιμοποιεί τη σημαία με το αστέρι της Βεργίνας.

Παράλληλα, οι ευρωπαϊκές χώρες και οι ΗΠΑ προχώρησαν σε σύναψη διπλωματικών σχέσεων με την ΠΓΔΜ (1994), αλλά η Ελλάδα, αντιδρώντας, κήρυξε οικονομικό εμπάργκο (απαγόρευση εμπορίου ως μέσο επιβολής κυρώσεων ή άσκησης πίεσης) σε βάρος αυτής της χώρας. Ύστερα από νέες διαπραγματεύσεις, ωστόσο, υπογράφτηκε η λεγόμενη Μεταβατική Συμφωνία της Νέας Υόρκης (Σεπτέμβριος 1995). Η Ελλάδα αναγνώρισε τη γείτονα χώρα με το προσωρινό της όνομα και της παρείχε οικονομικές διευκολύνσεις. Η ΠΓΔΜ άλλαξε επίσης άρθρα του συντάγματός της και αφαίρεσε το αστέρι της Βεργίνας από τη σημαία της. Το θέμα του ονόματος παραπέμφθηκε σε μελλοντικές διαπραγματεύσεις.

Κατά τη δεκαετία του 1990 οι ελληνικές κυβερνήσεις έθεσαν ως κύριο στόχο τους τη δημιουργία ισχυρών αμοιβαίων οικονομικών συμφερόντων ανάμεσα στην Ελλάδα και τις βαλκανικές χώρες. Αυτή η «οικονομική διπλωματία» στηρίχτηκε στις ελληνικές επενδύσεις στα Βαλκάνια. Παράλληλα, οργανώθηκε, χάρη σε ελληνική πρωτοβου-

Τρέχουσα έκδοση

1. Η Ελλάδα και η διένεξη με τη Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας την περίοδο 1991-1995

Η διένεξη περί το «Σκοπιανό» –όπως εξορισταστικά μετονομάζθηκε το παραδοσιακό «Μακεδονικό»– κυριάρχησε στις διεθνείς σχέσεις και, σε σημαντικό βαθμό και στην εσωτερική πολιτική της χώρας, κατά την κρίσιμη πενταετία 1991-1995. Επικριτές της μονομέρειας αυτής, ομιλούν, όχι άδικα, για «σκοπιανοποίηση» της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Γιατί η εμμονή σε μαξιμαλιστικές θέσεις και η επιλογή μεθόδων εξαναγκασμού ενός αδύναμου γείτονα, με την επιβολή εμπάργκο, εξάντλησαν τα αποθέματα καλής διάθεσης που έχαιρε η Ελλάδα μέσα στις συμμαχίες της και έστρεψαν εναντίον της τη διεθνή κοινή γνώμη τις ποικιλόμορφες μη κυβερνητικές οργανώσεις και, τελικά τις κυβερνήσεις των εταίρων και συμμάχων. Έτσι, καθώς μάνιανταν η μία μετά την άλλη οι κρίσεις στα Βαλκάνια, η Ελλάδα αντί να διαδραματίζει τον ρόλο του σταθεροποιητικού παράγοντα στην περιοχή κινδύνευε να καταστεί μέρος του προβλήματος.

Εκ: Κωφός, «Ελλάδα και Βαλκάνια», Ιστορία του ελληνικού έθνους, Εκδοτική Αθηνών, τόμ. ΙΣΤ', σ. 418.

αμοιβές. Αποτελούν το 8-10% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού της Ελλάδας, ενώ η αύξηση του πληθυσμού της Ελλάδας, την περίοδο 2000-2001, οφειλόταν αποκλειστικά σε αυτούς.

Το ελληνικό κράτος επιχείρησε κατά καιρούς την καταγραφή και τη νομιμοποίηση των μεταναστών, υπό όρους. Παράλληλα, οι ελληνικές εργατικές οργανώσεις απαίτησαν τη νομιμοποίησή τους, τη σταθεροποίηση του αριθμού τους και την εξίσωση των δικαιωμάτων τους με εκείνα των Ελλήνων εργαζομένων.

Η θέση της Ελλάδας στα Βαλκάνια στο τέλη του 20ού αιώνα Οι αλλαγές στα Βαλκάνια (1989-1991) ανέτρεψαν ισορροπίες επωφελείς για την Ελλάδα.

3. Συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη το 1992 για το ζήτημα της ονομασίας της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας.

Ειδικότερα, από τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας προέκυψε ένα κράτος που υιοθέτησε την ονομασία «Δημοκρατία της Μακεδονίας» (Σεπτέμβριος 1991), διατύπωνε στο σύνταγμά του διεκδικήσεις κατά της Ελλάδας και χρησιμοποιούσε ως έμβλημα το «αστέρι ή ήλιο της Βεργίνας» (16άκτινο αστέρι ή ήλιος, έμβλημα των Μακεδόνων βασιλέων κατά την αρχαιότητα, κοσμεί τη χρυσή βασιλική λάρνακα που βρέθηκε στους τάφους της Βεργίνας).

Η Ελλάδα απαίτησε, προκειμένου να αναγνωρίσει επίσημα αυτό το κράτος, να δεσμευτεί το τελευταίο ότι δεν έχει διεκδικήσεις έναντι γειτονικών κρατών, δεν θα ασκεί εχθρική προπαγάνδα και δεν θα χρησιμοποιεί το όνομα «Μακεδονία». Η πολιτική αυτή διαμορφώθηκε σε σειρά συσκέψεων των πολιτικών αρχηγών. Παράλληλα, έγιναν μεγάλα συλλαλητήρια σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα (1992).

Η Ελλάδα απευθύνθηκε και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η οποία αποφάσισε (Σύνοδος Κορυφής της Λισαβόνας, Ιούνιος 1992) να μην αναγνωριστεί το κράτος αυτό με το όνομα «Μακεδονία». Λίγο καιρό αργότερα, ο ΟΗΕ δέχτηκε ως μέλος του τη νέα χώρα με το προσωρινό όνομα «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» (ΠΓΔΜ), αλλά δεν της επέτρεψε να χρησιμοποιεί τη σημαία με το αστέρι της Βεργίνας.

Παράλληλα, οι ευρωπαϊκές χώρες και οι ΗΠΑ προχώρησαν σε σύναψη διπλωματικών σχέσεων με την ΠΓΔΜ (1994), αλλά η Ελλάδα, αντιδρώντας, κήρυξε οικονομικό εμπάργκο (απαγόρευση εμπορίου ως μέσο επιβολής κυρώσεων ή άσκησης πίεσης) σε βάρος αυτής της χώρας. Ύστερα από νέες διαπραγματεύσεις, ωστόσο, υπογράφτηκε η λεγόμενη Μεταβατική Συμφωνία της Νέας Υόρκης (Σεπτέμβριος 1995). Η Ελλάδα αναγνώρισε τη γείτονα χώρα με το προσωρινό της όνομα και της παρείχε οικονομικές διευκολύνσεις. Η ΠΓΔΜ άλλαξε επίσης άρθρα του συντάγματός της και αφαίρεσε το αστέρι της Βεργίνας από τη σημαία της. Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των δύο χωρών ολοκληρώθηκαν με τη συνομολόγηση, τον Ιούνιο του 2018, της Συμφωνίας των Πρεσπών, που αντικατέστησε τη Μεταβατική Συμφωνία του 1995, καταργώντας το προσωρινό όνομα «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» (ΠΓΔΜ) και μετονομάζοντας τη χώρα σε «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας».

Κατά τη δεκαετία του 1990 οι ελληνικές κυβερνήσεις έθεσαν ως κύριο στόχο τους τη δημιουργία ισχυρών αμοι-